

Изказване на Атанас Илев, председател на Съюза на възпитаниците на Военните на Негово Величество училища Школата за запасни офицери и Родолюбивото войнство

Г-н министър, г-н заместник-министър, господа офицери, колеги,

Аз няма да говоря за оръжия, за бюджет. Министърът каза, че той е тревожен. Състоянието на армията е тревожно. От това нас ни боли. Но една от причините армията да бъде в това състояние е, че се забрави възпитанието, историята и традициите в Българската армия. Всичко онова, което може да се направи с механизация, с инструменти, с техника не може да бъде добре управлявано, ако няма хъс, дух в Българската армия. Това, за съжаление, липсва и затова ние сме тук да помогнем да се върне достойнството на Българската армия, на българския офицер, защото не може да се уважава полицаия, правилно е да се уважава, но за сметка на полицаия да не се уважава военния. Болно ми е, когато виждам, че между народа и армията има известна празнота. Липсва контакт. Според мен, г-н министър, начинът народът да отиде при армията и армията при народа е чрез топлите чествания на войнишките паметници.

Съвсем случайно бях в село Добродан преди няколко дни. Казаха ми, че там има възстановен войнишки паметник – минах, прекрасен паметник - и ми стана топло, когато една селянка дойде и каза: “Ех, най-послед човек от София да дойде да поднесе цветя на този паметник.”

Ако ние възстановим тези празници, народът наистина ще се стича масово. Той ще вижда, че се уважават дедите и загиналите, които са записани на тези паметници, а това значи, че след като те се уважават, хората, които ги уважават, трябва също да бъдат уважавани.

Историята в българската армия също е забравена. Съвсем случайно преди известно време в кафенето до Военната академия, раздавах календарчета на нашия Съюз, на които е изобразен ген.Вазов. Давам календарчето на сервитьорката. Срещу мен имаше седнал

един господин. Вторачи се в календарчето. Аз разбрах, че му прави впечатление и му го дадох. Вгледа се. Междувременно сервитьорката каза, че не познава този човек. Най-малко тя трябва да го познава, но господинът, който беше седнал срещу мен на масата, ме погледна и каза: „За съжаление, и аз не го познавам този господин, а съм от Военната академия.“ Следователно той се засрами. Аз повече не го попитах, само му казах, че този ген. Вазов е брат на нашия народен поет Иван Вазов.

Въпросът за възпитанието трябва да намери глава в Устройствения правилник, това е мое предложение, защото преди известно време заместник-министърът имаше едно прекрасно интервю в „Българска армия“. Но там, той не е виновен, разбира се, нямаше нищо за възпитанието и традициите в Българската армия, защото, предполагам, журналистът не му е задал такъв въпрос.

Приключвам с една гореща молба – Българската армия да добие такъв облик, какъвто всеки от нас иска и желае.

Благодаря Ви!